

En Mysig Kväll i oktober

En kulen höstdag, närmare bestämt lördagen den 26 oktober, tog min fru Agneta och jag tunnelbanan till Kristinebergs station och besökte Krillans Sångbar. Där bjöds på mat inte bara vid borden, utan även på scenen! Vi hade beställt anka vid vårt bord, men på scenen gällde följande meny: "Harmonispäckad Jubileumsmusiquette på Accapela-bädd med Baskompott och Viol-surpriser".

Vad svamlar han om undrar ni, jo, vi hade samlat oss för att uppleva ett 25-års jubileum. Och vilken fest det blev! Om jag säger: Hav, segelbåtar, kärlek, passion, flowerpower, 70-talsfrillor och förstås, härlig sångglädje. Vad tänker ni då på? Just det, Sånggruppen MYSING. Vi som var där fick verkligen valuta för den blygsamma entréavgiften. Gruppen har under sin ledare Göran Hägg utvecklat en fantastisk känsla för vad **underhållning** egentligen är. Varje nummer bjöd på nya överraskningar. Mysing består av sex damer och fyra herrar, plus Maestro själv, som oftast trakterar gitarr eller klaviatur. Dessutom hade man vid detta tillfälle stöd av en duktig basist, Lasse Lindbeck samt PizziKattis Kvartett. Ljudet lät bra och textningen hördes ordentligt.

Efter viss försening orsakad av lövhinder på tunnelbanan, inledde ensemblen med den pampiga "Also sprach Zarahustra" av Richard Strauss. Det stycket var ledmotiv i Stanley Kubricks rymdodysseé. Jag vädrade 60-talsluft och fick verkligen mina önskningar uppfyllda med råge. För vad följde sedan, om inte Cornelis "Deidres samba", om än med lite ändringar i texten, och en fantastisk version av "California dreaming" med Görans text "Drömmar om en sommar". Det stycket värmdde oss 50-talister ända in i sjä-

len. Ett särdrag hos Mysing är att flera i gruppen trakterar allehanda instrument. Barbro Köhler Krantz förgyllde några av sångerna med sin tvärflöjt och Per Garberg med sin saxofon. Första avdelningen bjöd dessutom på en del fina jazzlåtar: Fats Wallers "Ain't misbehavin" i arr av Göran, Ellingtons "Don't get around much more" med sopranen Gun-Britt Berglund som solist, samt Povel Ramels "Melon". Första avdelningen slutade med ett härligt arr på "Fly me to the moon".

När avdelning två drog igång var vi på helspänn. Och vad hörde mitt norra öra? Jo, en sång som jag och Agneta själva sjungit under Görans ledning när han ledde musikklassernas föräldrakör i Järfälla: "Polska efter Jon-Sebastian". Alla vet ju att Bach egentligen kom från Dalarna. Sedan tog kören ett raskt steg tillbaka till det gyllene decenniet med – just det – "A whiter shade of pale"! Vad kan vara mer rätt än Procul Harum? Naturligtvis fräscht arrangerat av Göran och med solo av körmedlemmen Mats Bjurvald. Bach kom dock tillbaka och den här gången var han alldeles inpå knutarna. Kören framförde det stycke som jag tyckte var allra vassast rent tekniskt: Templeton's virtuosa "Bach goes to town". Därefter följde "Dansen på Sunnanö". Vi fick vi lära oss att Taube komponerade denna sång på Möja hos Jules Sylvain. Andra avdelningen avslutades med två mycket känsligt gjorda tonsättningar av Görans. Dels var det "Nu löser solen sitt blonda hår" av Pär Lagerkvist och så den berömda dikten "I rörelse" av Karin Boye. Vid det här laget var publiken märkbart tagen – om det berodde stämningen i poesin och tonerna eller frånvaron av mat är svårt att säga.

Nu kom maten på borden och vi lät oss väl smaka och kände oss som

kungar. Då inträdde fas tre. In kommer fyra unga damer med fioler och cello och drar igång "Waterloo", vilket ju var rätt, för det var mitt under ABBA-eran som Mysing kom till, nämligen 1977. Därefter kom dagens Mysingar in och tillsammans med PizziKattis kvartett lät de Benny Andersson klockor klinga. Sedan följde Olle Adolphsons "Nu kommer kvällen". Det var nu dags för dom riktiga fullträffarna: Vad kan vara bättre än att sjunga Beatles ihop med en stråkkvartett? Den besättningen använde ju Liverpool-gänget och George Martin i en rad låtar, bland annat den som Hasse Boman sjöng med en helt otrolig inlevelse: "Fool on the hill". PizziKattis och Mysing var väldigt samspelade i "Ticket to ride".

Avslutningen var givetvis av det mest raffinerade och magnifika slaget med fyrverkeri till "Pomp and circumstances". Den sjöngs tillsammans med publiken, vars munnar verkligen gapade förfäddligt, precis som i Jan-Ivar Matssons roliga text. Som tack fick vi en "Hej då Blues". Att publiken inte lät sig nöjas med detta är självklart. Det blev visslingar, rop, tramp och skrik tills dess grupperna samlade sig till två extranummer: Beppe Wolgers underbara "Vinter i skärgårn" och till slut: "Så skimrande var aldrig havet".

En Mysig kväll var till ända. Men sångglädjen, den sitter i än!

Christian Wallgren